

Şükürsüz sevinçten Allah'a sığınmalıyız

Malatya'dan okuyucumuz: “Kur'ân'da, ‘Allah çok sevinçlileri sevmez’ buyuruyor; bu Ayeti açıklar mısınız? Dinimiz dünyevî mutluluğa karşı mıdır? Ne kadar sevineceğiz? Neye sevineceğiz? Sevinmekte ölçümüz ne olmalıdır? Fazla sevinmek haram mıdır? Mutluluğun fazlası hastalık mıdır?”

Şükürsüz olmadıkça sevinmek, isyankâr olmadıkça da ağlamak zararlı değildir. Sevinç gamzelerini şükür tomurcuklarına çevirmeli, ağlama gözyaşlarını da sabır taneciklerine dönüştürmeliyiz. Çünkü şükür de, sabır da büyük sevaptır ve mü'mine mahsustur. Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm buyurur ki: “Mü'minin işine hayret ederim. Zira onun her işi kendisine hayırlıdır. Bu hal ancak mü'mine mahsustur: Sevinecek bir işi olsa, şükreder. Bu ona hayırlıdır. Kendisine bir zarar gelse, sabreder. Bu da ona hayırlıdır.”¹

Şükürsüz sevinç hâinden Allah'a sığınmalıyız. Sabırsız ve tevekkülsüz ağlama halinden de Allah'a sığınmalıyız. Her ikisi de felâkettir. Şükür, sevinci ve sevinç sebebini Allah'ın ikram ettiğini bilmektir. Sabır da, imkânımız tükendiği noktalarda ağlamayı duaya ve Allah'a dayanmaya çevirmek ve Allah'tan sıkıntılı halimizin kalkmasını istemek ve beklemektir. Üstad Bedüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, “Şükürle geçici rızklar daimî lezzetler ve baki meyveler verir. Şükürsüz nimet ise, en güzel bir suretten, çirkin bir surete döner.”²

Kur'ân, Cennet ve mutluluk müjdeleriyle doludur. Fakat şırmarmaya karşı da bizleri uyarır Kur'ân. Çünkü şımarıklıkta şükür yoktur, gurur ve kibir vardır. Gülmek hakkımızdır. Mutlu olmak dileğimiz, beklentimiz ve muradımızdır. Yüce dinimiz gülmeye de, mutlu olmaya da elbette karşı değildir. Fakat gafilâne gülmekten de, şükürsüz mutluluktan da bizi sakındırır. O halde Kur'ân'ın, “Gülüyorsunuz da, ağlamıyorsunuz! Ve siz gaflet içinde oylanmaktasınız!”³ âyeti hep kulaklarımızda çınlamalı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, “Bana Cennet ve Cehennem arz

olundu. Bu günkü gibi hayırda bulunan faydayı ve şerde bulunan zararı görmemiştim. Şayet siz benim bildiğimi bilmiş olsaydınız elbette az güler, çok ağlardınız”4 hadisi üzerine, insanların yıldızları olan sahabelerin elleri ile yüzlerini kapayıp hüngür hüngür ağlaşmalarını aklımızdan çıkarmamalıyız.

Resûlullah Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâmın şu hadisi de kulağımızda küpe olsun:

*“Boynuz biçimindeki sur’un sahibi olan İsrafil sur’u ağzına koymuş, kulağını da Allah’ın iznine vermiş; ne zaman üflemekle emrolunsa derhal üfleyecek halde beklerken ben nasıl sevinebilirim?”5

Bizden istenen hüznün ve gözyaşının sebebi, kıyamet gününün dehşeti ve şiddetidir. Nitekim Resûlullah Aleyhissalâtü Vesselâm buyurdu ki: “Kıyamet günü hiçbir kul ömrünü nerede tükettiğinden, ilmiyle ne iş yaptığından, malını nereden kazanıp nereye harcadığından, bedenini nerede mahvettiğinden sorulmadıkça ayağını yerinden ayıramaz.”6

Enes radiyallahü anh bildirmiştir. Resûlullah Aleyhissalâtü Vesselâm, “Sakının o ateşten ki, yakıtı insanlarla taşlardır”7 âyetini okudu ve buyurdu ki: “Cehennem ateşi bin yıl yandıktan sonra kızarır. Bin yıl yandıktan sonra beyazlaşır. Ve bin yıl yandıktan sonra da kararır. Bu duruma göre Cehennem ateşi hiç alevi sönmeyen kapkara bir ateştir.”

Peygamber Efendimizin (asm) bu haberinden sonra orada oturanlardan bir siyah adamın hıçkırık sesleri duyuldu. Adam birden bire çığlık koparmış ve ağlamaya başlamıştı.

Bunun üzerine Cebrail Aleyhisselâm indi ve Peygamber Efendimize (asm):

“Senin huzurunda ağlayan şu adam kimdir?” buyurdu.

Peygamber Efendimiz (asm):

“Habeşlidir” buyurdu.

Cebrail Aleyhisselâm:

“Hak Celle ve Ala buyuruyor ki: ‘İzzetime, Celâlime ve Arş üstündeki yüceliğime yemin ederim ki, bir kul dünyada benim korkumdan ne kadar ağlarsa, Cennette de o kadar gülecektir.’8

Netice olarak, Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin ifadesiyle, ümit ile korkuyu, gülmek ile

ağlamayı şahsımızda bir araya getirebilmeliyiz.⁹ Çünkü Allah Resulü (asm) buyuruyor ki: “Şayet mü’min Allah’ın azabını hakkıyla bilmiş olsaydı, Cenneti hiçbir kimse ümit etmezdi. Kâfirler de Allah’ın merhametini ve rahmetini bilmiş olsalardı, Cennetten bir tek kimse bile ümidini kesmezdi.”¹⁰

Ecdadımız bundan dolayı olsa gerek: “Sırat köprüsünü geçmeden bize gülmek yasak” derlermiş.

Cenâb-ı Hak cümlemizi korktuklarımızdan emin, umduklarımıza nail eylesin. Âmin.

Dipnotlar:

1. Riyâzu’s-Sâlihîn, 27
2. Mektûbât, s. 350
3. Necm Sûresi: 60, 61
4. Riyâzu’s-Sâlihîn, 400
5. Riyâzu’s-Sâlihîn, 408
6. Riyâzu’s-Sâlihîn, 406
7. Bakara Sûresi: 24
8. Terğib, 5/194
9. Sözler, s. 309
10. Riyâzu’s-Sâlihîn, 442